

UZASADNIENIE WYROKU

M. D. został oskarżony o to, że w dniu 3 kwietnia 2016 r. w S. na skrzyżowaniu ul. (...) i ul. (...) znajdując się pod wpływem środka odurzającego w postaci #9 - THC w ilości 4,64 ng/ml, amfetaminy w ilości 321,2 ng/ml oraz benzoiloeogoniny w ilości 788,4 ng/ml prowadził pojazd mechaniczny - samochód marki H. o nr rej. (...),

tj. o popełnienie przestępstwa określonego w art. 178a § 1 k.k.

Na podstawie dowodów przeprowadzonych na rozprawie Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniach 2-3 kwietnia 2016 r. służbę patrolową pełnili funkcjonariusze Policji sierż. M. N. wraz z sierż. T. M.. Około godz. 01:15 w dniu 3 kwietnia 2016 r. zauważyli samochód marki H. o numerze rejestracyjnym (...), którego kierowca niewłaściwie wykonał manewr skrętu. W takiej sytuacji kierowca wskazanego pojazdu, którym okazał się oskarżony M. D., został zatrzymany do kontroli drogowej.

Z uwagi na nerwowe zachowanie oskarżonego funkcjonariusze postanowili dokonać kontroli osobistej i przeszukać jego samochód. Oskarżonemu wydano polecenie wyjęcia posiadanych przy sobie przedmiotów przy czym funkcjonariusze kontrolowali zachowanie się oskarżonego. W pewnym momencie oskarżony podjął ucieczkę. Jednak po pokonaniu nie więcej niż kilkudziesięciu metrów został przez nich zatrzymany i założono mu kajdanki.

dowód: notatka urzędowa – k. 2-3, zeznania świadka M. N. –k. 81v-82, 154, zeznania świadka T. M. – k. 20-21, 98, 164, częściowo wyjaśnienia oskarżonego – k. 66, 153-154

W kieszeni kurtki oskarżonego funkcjonariusze ujawnili zawiniątko z zawartością białej sypkiej substancji, co do której oskarżony oświadczył, że są to nabyte przez niego od nieznaney osoby „kryształy”.

dowód: notatka urzędowa – k. 2-3, protokół przeszukania osoby – k. 6-8, protokół przeszukania pojazdu – k. 10-11, zeznania świadka M. N. –k. 81v-82, 154, zeznania świadka T. M. – k. 20-21, 98, 164, częściowo wyjaśnienia oskarżonego – k. 66, 153-154

W związku z podejrzeniem popełnienia przestępstwa oskarżonego został przewieziony do KMP S. celem przeprowadzenia z jego udziałem dalszych czynności.

dowód: notatka urzędowa – k. 2-3, protokół zatrzymania – k. 4, zeznania świadka M. N. –k. 81v-82, 154

O godz. 3:06 poddano oskarżonego badaniu narkotesterem D. D. (...). Wynik okazał się pozytywny na obecność kokainy i amfetaminy. Zatrzymanego przewieziono do (...) Pogotowia (...) celem pobrania krwi, co miało miejsce o godz. 4:05.

dowód: notatka urzędowa – k. 2-3, protokół użycia testera narkotykowego – k. 12-13, protokół pobrania krwi – k. 41, zeznania świadka M. N. –k. 81v-82, 154, zeznania świadka T. M. – k. 20-21, 98, 164

W opinii z badań kryminalistycznych zaznaczono, że w zabezpieczonych próbkach krwi oskarżonego stwierdza się obecność:

- Δ^9 -tetrahydrokannabinolu w ilości 4,64 ng/ml,

- amfetaminy w ilości 321,2 ng/ml,

- benzoiloeogoniny w ilości 788,4 ng/ml.

Stwierdzony w badanej krwi poziom środków odurzających, zgodnie z wytycznymi Instytutu Ekspertyz Sądowych z dnia 2 lipca 2014 r., upośledza zdolność do kierowania pojazdami mechanicznymi na poziomie odpowiadającym stanowi nietrzeźwości (powyżej 0,5 promila alkoholu etylowego we krwi).

Δ^9 -tetrahydrokannabinol jest substancją czynną zawartą w ziele konopi innych niż włóknista oraz w produktach jej przetworzenia.

W opinii wskazano, że jakkolwiek nie można precyzyjnie określić wielkości przyjętej dawki Δ^9 -tetrahydrokannabinolu, to można stwierdzić, że oznaczony w badanej krwi poziom Δ^9 -tetrahydrokannabinolu jest wynikiem przyjęcia w niedługim czasie (około 60 min przed momentem pobrania krwi) produktów z (...) -tetrahydrokannabinol.

Odnosząc się do zawartości amfetaminy wskazano, że wprawdzie nie można precyzyjnie określić wielkości przyjętej dawki amfetaminy, lecz można stwierdzić, iż oznaczony w badanej krwi poziom amfetaminy jest wynikiem jej przyjęcia w czasie 1-24 godz. przed momentem pobrania krwi.

Podkreślono ponadto, że jakkolwiek nie można precyzyjnie określić wielkości przyjętej dawki kokainy, to można stwierdzić, że zawartość benzoiloeogoniny – będącej metabolitem kokainy – na poziomie powyżej 100 ng/ml świadczy o zażyciu kokainy w czasie do kilku godzin przed pobraniem krwi do analizy.

dowód: opinia z badań kryminalistycznych – k. 36-40

W opinii uzupełniającej biegły wskazał, że u oskarżonego wykryto związki 3 grup środków, a najbardziej niebezpieczne dla życia i zdrowia, a także dla bezpieczeństwa są mieszkanki różnych związków psychoaktywnych z różnych grup. Biegły podkreślił, że oskarżony był pod wpływem środków psychoaktywnych znajdując się w stanie odpowiadającym stanowi nietrzeźwości.

dowód: ustana opinia biegłego sądowego J. C. – k. 163-164

Oskarżony M. D. nie był dotąd skazany za przestępstwo.

dowód: informacja z KRK – k. 134

M. D. urodzony w (...) r. posiada wykształcenie wyższe. Jest bezdzietnym kawalerem nie mającym majątku większej wartości. Z tytułu pracy świadczonej na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony uzyskuje 1.600 zł netto miesięcznie. Swoją stan zdrowia ocenia oskarżony jako dobry.

/wyjaśnienia oskarżonego – k. 152/

Składając wyjaśnienia w postępowaniu przygotowawczym M. D. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wskazał, że po zatrzymaniu policjanci spostrzegli jak wypadł mu woreczek i kazali go podnieść. Wtedy to w obawie przed odpowiedzialnością podnosząc woreczek włożył go sobie do ust i próbował połknąć. Następnie zareagowali policjanci. Zaczął więc uciekać i po przebiegnięciu kilku metrów został zatrzymany. Dodał, że woreczek ten nie do końca szczelnie zamknięty połknął, a w środku znajdowała się nieznaną mu substancję o konsystencji proszku i bryłek. Zaznaczył, że podczas przeszukania znaleziono przy nim substancję – jakiś dopalacz.

/wyjaśnienia oskarżonego – k. 66/

Na rozprawie oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu wyjaśniając, że nerwowo zachowywał się podczas zatrzymania, ponieważ miał pękniętą w samochodzie szybę w drzwiach od strony kierowcy. Wskazał, że gdy kazano mu opróżnić kieszenie w nerwach i ze strachu połknął niezamknięty woreczek. Zaznaczył, że policjanci użyli wobec niego siły fizycznej – jeden naciskał mu na szyję, aby nie połknął wspomnianego woreczka.

/wyjaśnienia oskarżonego – k. 153-154/

Sąd zważył, co następuje:

Wskazane wyżej dokumenty zasługiwały na danie im wiary. Protokoły czynności postępowania przygotowawczego (zatrzymania, przeszukania oskarżonego, przeszukania samochodu, użycia testera narkotykowego) podobnie jak informacja z KRK sporządzone zostały przez odpowiednie organy w zakresie poruczonych im ustawą czynności. Poza tym treść wskazanych protokołów i informacji z KRK nie budziła wątpliwości Sądu.

Brak było również podstaw do odmówienia wiary treści notatki urzędowej (służbowej).

Odnosząc się do oceny osobowych środków dowodowych stwierdzenia wymaga, że Sąd dał wiarę zeznaniom świadka M. N.. Opisał on przebieg zdarzeń z udziałem oskarżonego, a relacja świadka odpowiadała zeznaniom T. M., znajdując potwierdzenie w treści notatki służbowej oraz wspomnianych protokołów czynności postępowania przygotowawczego. M. N. zeznał, że oskarżony od chwili wyjścia z samochodu pozostawał pod nadzorem funkcjonariuszy. Tożsama relacja obecna jest w zeznaniach T. M.. Poza tym z zeznań M. N. i T. M. wynika, że nie spostrzegli oni, aby oskarżony wkładał sobie do ust jakikolwiek woreczek. Zeznania M. N., jako zgodne ze wskazanymi dowodami i zawierające spójną relację zdarzeń zasługiwały na miano wiarygodnych.

Jako godne wiary ocenić należało zeznania T. M.. Przebieg zdarzeń opisany przez świadka korelował z relacją M. N.. Poza tym relacja T. M. osadzona została w odpowiednim kontekście czasowym i sytuacyjnym, znajdując potwierdzenie w treści ww. protokołów czynności postępowania przygotowawczego oraz notatki urzędowej. Świadek wyraźnie oświadczył, że w obecności funkcjonariuszy oskarżony niczego nie połknął, co korespondowało z zeznaniami M. N.. Z powyższych względów zeznania T. M., jako rzeczowe i spójne odznaczały się walorem wiarygodności.

Wyjaśnienia M. D. Sąd ocenił, jako niewiarygodne w części, w jakiej wskazywał oskarżony na połknięcie woreczka z nieznaną mu substancją podczas realizowanych przez funkcjonariuszy czynności służbowych. W tej mierze relacja oskarżonego była nie tylko wewnętrznie niespójna, ale i sprzeczna z zeznaniami świadków. Wskazać, bowiem należy, że w postępowaniu przygotowawczym oskarżony wyjaśnił, że najpierw włożył do ust woreczek, i chciał go połknąć, po czym nastąpić miała reakcja policjantów, a następnie - pościg za uciekającym oskarżonym. Taka relacja pozostawała w sprzeczności z wzajemnie się potwierdzającymi i pozostającymi ze sobą w zgodzie zeznaniami M. N. i T. M., którzy wskazali, że oskarżony woreczka do ust nie wkładał. W tym, więc zakresie wyjaśnienia oskarżonego były niewiarygodne. Mieć należało na względzie również i tę okoliczność, że oskarżony wskazywał, iż jeden z funkcjonariuszy tuż po pościgu obezwładnił go, po czym zaczął naciskać na jego szyję, aby nie połknął woreczka. W ocenie Sądu gdyby istotnie do takiej sytuacji doszło, wówczas policjanci przewieźliby oskarżonego do szpitala, ponieważ połknięcie woreczka foliowego zagraża życiu i zdrowiu osoby, rodząc ponadto w razie zaniechania przez funkcjonariuszy tej czynności, odpowiedzialność za niedopełnienie obowiązków służbowych. Poza tym dostrzegalny jest brak spójności w wyjaśnieniach oskarżonego porównując ich treść z postępowania przygotowawczego z wyjaśnieniami złożonymi na rozprawie. W postępowaniu przygotowawczym oskarżony nie wspominał, iż przyczyną jego nerwowego zachowania była pęknięta szyba w samochodzie w drzwiach od strony kierowcy. Poza tym nie wspominał on również składając wyjaśnienia w dochodzeniu, iż jeden z policjantów naciskał mu na szyję, aby nie połknął on woreczka. A zatem w zakresie, w którym oskarżony wskazywał, iż po zatrzymaniu do kontroli drogowej włożył do ust woreczek z zawartością nieznaną mu substancji i że policjant naciskał mu na szyję, aby nie dopuścić do połknięcia woreczka - wyjaśnienia oskarżonego brzmiały niewiarygodnie. Podobnie ocenić należało relację oskarżonego o przyczynie jego nerwowego zachowania. W pozostałym zakresie wyjaśnienia oskarżonego, jako zgodne z materiałem dowodowym ocenionym przez Sąd, jako wiarygodny zasługiwały na danie im wiary.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na opinii z badań kryminalistycznych wraz z ustną opinią uzupełniającą złożoną na rozprawie. Opinie te zostały sporządzone w sposób rzetelny zgodnie z zasadami wiedzy. Sposób rozumowania przedstawiono w sposób komunikatywny nienoszący cech dowolności. Opinie te należało, więc ocenić, jako w pełni miarodajny materiał dowodowy.

Zeznania J. D. nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, ponieważ dotyczyły one sposobu realizacji przez oskarżonego nauki i zakwaterowania - w czasie zajęć w trybie niestacjonarnym. Sąd wniosek o przesłuchanie J. D., jako nieprzydatny do wyjaśnienia okoliczności sprawy oddalił.

Czynu z art. 178a § 1 k.k. dopuszcza się ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środków odurzających, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Prowadzeniem pojazdu jest wprawienie go w ruch, kierowanie nim, nadawanie prędkości i hamowanie w sposób zgodny z konstrukcją pojazdu, nie zaś wprawianie go w ruch wyłącznie siłą ludzkich mięśni (por. A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, LEX 2007, uwagi do art. 178a § 1 k.k.). Przez pojazdy mechaniczne rozumieć należy pojazdy zaopatrzone w poruszający je silnik (pojazdy samochodowe, maszyny rolnicze, motocykle, lokomotywy kolejowe, samoloty, helikoptery, statki wodne i inne), jak również pojazdy szynowe zasilane z trakcji elektrycznej. Penalizacji podlega każde kierowanie pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości w ruchu lądowym. Ustawodawca w art. 178a § 1 k.k. nie zawężył, bowiem zakresu penalizacji do czynów popełnionych w ruchu na drodze publicznej, w odróżnieniu od art. 178a § 2 k.k. Występek z art. 178a § 1 k.k. ma charakter umyślny, przy czym w doktrynie wskazuje się, że zamiarem bezpośrednim musi być objęcie samo uruchomienie i prowadzenie pojazdu, natomiast fakt znajdowania się przez prowadzącego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego może być również objęty zamiarem ewentualnym. W każdym razie niezbędna jest świadomość sprawcy, że może znajdować się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środków odurzających i godzenie się z tą możliwością.

W orzecznictwie podkreślono: „Stanem pod wpływem środka odurzającego jest taki stan, który wywołuje - w zakresie oddziaływania na ośrodkowy układ nerwowy, zwłaszcza zakłócenia czynności psychomotorycznych - takie same skutki jak spożycie alkoholu powodujące stan nietrzeźwości. Od tego stanu odróżnia się stan po użyciu środka działającego podobnie do alkoholu, a więc i środka odurzającego, który - w zakresie skutków jest równoważny stanowi po użyciu alkoholu. Stan taki jest znamieniem wykroczeń określonych w art. 86 § 2, 87 § 1 i 2 oraz 96 § 1 k.w.” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 lutego 2007 r., V KK 128/06, LEX nr 257849, Prok.i Pr.-wkl. 2007/6/9).

Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że oskarżony w czasie kierowania ww. pojazdem marki H. o numerze rejestracyjnym (...) znajdował się pod wpływem środka odurzającego w postaci #⁹ - THC w ilości 4,64 ng/ml krwi, amfetaminy w ilości 321,2 ng/ml krwi oraz bezoiloeogoniny w ilości 788,4 ng/ml krwi. Stan, w jakim znajdował się oskarżony prowadząc pojazd jest porównywalny z prawnym stanem nietrzeźwości. Okoliczność ta wynikała z rzetelnie sporządzonej i niekwestionowanej przez żadną ze stron opinii z badań kryminalistycznych wraz z ustną opinią uzupełniającą złożoną przez biegłego na rozprawie (k. 36-40, 163-164).

Odnosząc się do wersji zdarzeń podawanej przez oskarżonego, a dotyczącej połknięcia przez niego woreczka z substancją nieznaną zawartości wskazać należy, że okoliczność ta została przez Sąd wykluczona, jako pozostająca w sprzeczności z innymi ocenionymi, jako wiarygodne dowodami. Oskarżony wyjaśnił, że włożył do ust w obecności policjantów woreczek, po czym nastąpiła ich reakcja, a następnie podjęcie przez oskarżonego ucieczki (k. 66). Takie przebieg zdarzeń nie przekonuje. Zarówno z zeznań M. N., jak i T. M. wynika, że nie zaobserwowali oni, aby oskarżony wkładał do ust jakikolwiek woreczek foliowy. Poza tym jeśli takie zachowanie oskarżonego miało rzeczywiście miejsce, to zostałoby przez policjantów zapamiętane, a w każdym razie odnotowane w notatce urzędowej. Tymczasem świadkowie zeznali, że nie spostrzegli, aby oskarżony wkładał woreczek do ust, a taka relacja świadków potwierdzenie znajduje w treści notatki służbowej. Poza tym z wzajemnie potwierdzających się zeznań M. N. i T. M. wynika, że obejmowali oni swoim nadzorem zachowanie oskarżonego, a zatem do włożenia woreczka do ust nie mogło dojść przed podjęciem ucieczki. Nie mogło dojść również w trakcie ucieczki oskarżonego, ponieważ z wyjaśnień oskarżonego wynika, że włożenie do ust woreczka spowodować miało reakcję funkcjonariuszy, a zatem nastąpić miało przed podjęciem ucieczki („/.../ podnosząc worek włożyłem go do buzi i próbowałem połknąć. Następnie zareagowali policjanci”). Jednakże wspomniana część wyjaśnień oskarżonego – odnosząca się do włożenia woreczka do ust i jego połknięcia - oceniona została z powyższych względów, jako niewiarygodna. Niewiarygodne było również wskazywanie przez oskarżonego, że po obezwładnieniu jeden z funkcjonariuszy naciskał oskarżonemu na szyję, aby nie połknął woreczka. Ta część wyjaśnień oskarżonego również została przez Sąd oceniona, jako niewiarygodna a

zarazem będąca wyrazem przyjętej na potrzeby niniejszego postępowania strategii obrony. Przede wszystkim o takim zachowaniu funkcjonariuszy nie zeznał żaden ze świadków, ani nie wynikało ono z treści notatki służbowej czy treści innych dokumentów akt postępowania. Poza tym zasady doświadczenia życiowego wskazują, że jeśliby oskarżony połknął taki woreczek to zostałby zawieszony przez funkcjonariuszy do szpitala - z uwagi na zagrożenia jego życia i zdrowia, oraz ze względu na możliwość zakwalifikowania zaniechania policjantów w tej mierze, jako niedopełnienia obowiązków służbowych. Przywołane okoliczności prowadziły, zatem do wniosku, że oskarżony zażył środki wykryte w jego organizmie, a następnie kierował pojazdem, i w takim stanie został zatrzymany do kontroli policyjnej. Poza tym również wnioski opinii biegłego potwierdzają wskazane ustalenia Sądu.

Oskarżony dopuścił się zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, tj. tego, że w dniu 3 kwietnia 2016 r. w S. na skrzyżowaniu ul. (...) i ul. (...) - znajdując się pod wpływem środka odurzającego w postaci #9 - THC w ilości 4,64 ng/ml krwi, amfetaminy w ilości 321,2 ng/ml krwi oraz bezoiloeckgoniny w ilości 788,4 ng/ml krwi - prowadził pojazd mechaniczny samochód marki H. o nr rej. (...), a więc występku z art. 178a § 1 k.k. Sąd uzupełnił opis czynu przypisanego w porównaniu z czynem zarzucanym jedynie o wskazanie, iż zawartość substancji odurzających o wspomnianym stężeniu obecna była we krwi oskarżonego.

Oskarżony działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Jest mu znane działanie środków odurzających. Poza tym wsiadł on do samochodu i nim kierował, będąc pod wpływem wspomnianych środków. Oskarżony nie został w żaden sposób przymuszony. Mieć należało na uwadze i tę okoliczność, że w organizmie oskarżonego znajdowała się mieszanina ww. substancji psychoaktywnych nie zaś pojedynczego środka.

Odnosząc się do kwestii winy wskazać należy, że oskarżony jest zdolny do jej ponoszenia. Nie zachodziły żadne wątpliwości, co do jego poczytalności. Nie zachodziły i inne podstawy wyłączenia winy, jak działanie sprawcy w tzw. anormalnej sytuacji motywacyjnej, nie osiągnięcie wieku, z którym ustawa wiąże zdolność do wymaganego przez prawo zachowania się, czy też niemożność rozpoznania bezprawności czynu. Całokształt ujawnionych w sprawie okoliczności daje podstawy do sformułowania zarzutu, iż oskarżony nie zdecydował się na zachowanie zgodne z obowiązującym porządkiem prawnym, pomimo że taką możliwość miał. Z bezprawności swego zachowania zdawał sobie sprawę, a jednocześnie mógł zachować się zgodnie z normą prawną. Oskarżony przyjął ww. środek odurzający dobrowolnie, nie działając pod żadnym przymusem czy presją, które uniemożliwiałyby mu podjęcie suwerennej decyzji woli.

Czyn stypizowany w art. 178a § 1 k.k. zagrożony jest alternatywnie karą grzywny, ograniczenia wolności oraz pozbawienia wolności do lat 2. Zdaniem Sądu adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu będzie kara ograniczenia wolności. Jako okoliczność łagodzącą przy wymiarze kary Sąd poczytał dotychczasową niekaralność oskarżonego. Jako okoliczności obciążające - znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu (o czym niżej) oraz - z uwagi na brak okoliczności ją wyłączających czy chociażby umniejszających (o czym była już mowa wyżej) - wysoki stopień winy.

Spoleczna szkodliwość czynu była znaczna, dlatego że oskarżony swym zachowaniem wykroczył przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, prowadził pojazd mechaniczny znajdując się pod wpływem ww. trzech niedozwolonych związków psychoaktywnych. Przy czym z opinii biegłego wynika, że niosły one ze sobą poważne niebezpieczeństwo dla życia i zdrowia. Obecność ww. środków w takim stężeniu odpowiadała stanowi nietrzeźwości (odpowiednik 1,5 -2 promila alkoholu). Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu Sąd miał na względzie również to, że oskarżony działał w zamiarze bezpośrednim. Biorąc pod uwagę również stronę przedmiotową czynu - prowadzenie pojazdu na drodze publicznej pod wpływem Δ^9 - THC, amfetaminy oraz bezoiloeckgoniny (pochodnej kokainy), należało orzec karę w wymiarze 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie. Za taką oceną przemawiał również przedmiot ochrony - bezpieczeństwo innych uczestników ruchu drogowego. W tym miejscu podkreślenia wymaga, że znamieniem czynu z art. 178a § 1 k.k. nie jest spowodowanie wypadku czy też taki sposób prowadzenia pojazdu, który zagraża innym uczestnikom ruchu. Już, bowiem samo znajdowanie się w stanie pod wpływem środka odurzającego podczas kierowania pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym stanowi przestępstwo. Wymierzona

kara uwzględnia cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego oraz potrzeby w zakresie prewencji ogólnej. Z tych względów kara 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie będzie karą odpowiednią, o czym Sąd orzekł w pkt I. wyroku.

Sąd na podstawie art. 42 § 2 k.k. zobligowany był orzec środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju, jeżeli sprawca, który dopuścił się przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji był w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego. Sąd, zatem na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres najniższy - 3 lat – z uwagi na niekaralność oskarżonego. Sąd orzekł wspomniany środek, co do wszelkich pojazdów mechanicznych. Zakaz prowadzenia pojazdów, – jako element sankcji – winien pełnić również rolę represyjną, stanowiąc dla sprawcy na tyle dolegliwą sankcję, by uświadomić mu naganność jego postępowania i wagę naruszonych obowiązków. Mając powyższe na względzie Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, zaliczając, zgodnie z art. 63 § 4 k.k., na poczet tegoż środka czas zatrzymania prawa jazdy nr (...) od dnia 3 kwietnia 2016 r. do dnia 9 maja 2017 r. (pkt II wyroku)

Zgodnie z art. 43a § 2 k.k. - wobec skazania za przestępstwo z art. 178a k.k. – sąd orzeka świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt 7 na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości, co najmniej 5.000 zł. Z tych względów orzec należało jak w pkt III wyroku. Kwota 5.000 zł będzie możliwa do uiszczenia przez oskarżonego biorąc pod uwagę jego dochody oraz sytuację rodzinną.

W pkt IV wyroku Sąd na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu w tym tytułem zwrotu wydatków 774,17 zł (689,17 zł – wydatek za sporządzenie opinii /k. 45/, 15 zł – za pobranie krwi /k. 30/, 20 zł x 2 – ryczałt za doręczenia, 30 zł za uzyskanie informacji z KRK), a tytułem opłaty, na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 3 w zw. z art. 2 ust. 2 w zw. z art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 o opłatach w sprawach karnych – kwotę 180 zł. W pozostałym zakresie należało zwolnić oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania (art. 624 § 1 k.p.k.) - z uwagi na wysokość jego przychodów oscylującą wokół najniższego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce.